

Arrest

nr. 294 553 van 22 september 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 17 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché F. PHILIPPO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die op 9 november 2015 België is binnengekomen, diende op 19 november 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Op 29 maart 2019 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad in beroep bevestigd (RvV 4 oktober 2019, nr. X).

1.2. Op 8 november 2019 diende verzoeker in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Op 3 september 2020 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 22 april 2021 nam de commissaris-generaal de beslissing tot niet-ontvankelijkheid. Deze beslissing werd door de Raad vernietigd (RvV 27 september 2021, nr. X).

1.4. Op 17 juni 2022 nam de commissaris-generaal de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het volgend verzoek om internationale bescherming. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 21 juni 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 03/09/2020

Overdracht CGVS: 18/02/2021

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Tadjiekse origine, afkomstig uit Khomzargar, district Kohistan 1, provincie Kapisa.

Op 19 november 2015 diende u eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties. In het kader van uw eerste verzoek verklaarde u het volgende:

U voltooide de middelbare school en ging daarna, vanaf 1393 (i.e. 2014) aan de slag bij de politie. Via een kennis kon u, zonder enige vooropleiding, in Sar-e-Pol aan de slag als lijfwacht van Generaal N.(...) H.(...) G.(...). Na vijf maanden nam u verlof om naar huis te kunnen gaan. U reisde samen met twee collega's per bus van Sar-e-Pol naar huis. Onderweg, tussen Mazar-e-Sharif en Baghlan, werd de bus en zijn passagiers echter tegengehouden door de taliban, die alle inzittenden controleerden. Zo ontdekten zij jullie uniformen en politiebades. Jullie werden uit de bus gehaald en geboeid langs de kant van de weg gezet. U zag dat het wapen van uw bewaker nog op veiligheidsstand stond en besloot uw kans te wagen. U viel de man aan, maar werd neergestoken met de bajonet die hij op zijn Kalasnikov had staan. Uw twee collega's vielen op hun beurt hun bewakers aan, maar werden beiden neergeschoten. In het tumult weerklonken de sirenes van de politierangers al, waardoor de vier talibs op de vlucht sloegen. U was ernstig gewond en verloor het bewustzijn. Uw collega R.(...) liet het leven, uw andere collega raakte eveneens gewond. U werd overgebracht naar het ziekenhuis van Pul-i-Khumri, waar u geopereerd werd. U verbleef er slechts één nacht en werd vervolgens overgeplaatst naar een ziekenhuis in Kohistan 2, waar u nog een week gehospitaliseerd werd. U bleef nadien nog enkele weken thuis om te herstellen. Omdat uw baas u wilde eren voor uw dappere optreden, besloot hij u naar de politieacademie te sturen. U startte uw opleiding aan de academie in Mazar-i-Sharif op 29/06/1393 (i.e. 20/09/2014) en volgde er 7 maanden training. Na het afzwaaien was u nog een kleine maand thuis, in afwachting van een nieuwe werkpost. Vervolgens werd u opnieuw naar Sar-e-Pol gestuurd waar u wederom de veiligheid van een politiecommandant moest helpen bewaken. Na drie maanden op deze job keerde u terug naar huis omdat u anderhalve week verlof kreeg. Tijdens dit verlof werd u echter opgebeld op uw gsm door onbekenden en werd van u geëist dat u zou stoppen met uw werk bij de politie en zich bij het islamitisch emiraat zou aansluiten, of dat u uw werk zou blijven doen maar in het geheim met hen zou samenwerken. U vernietigde meteen uw gsm-toestel en uw simkaart. Twee dagen later werd aan de deur geklopt. U vroeg wie daar was, waarna meteen geschoten werd op jullie deur. U kon zich nog op tijd verschansen, niemand raakte gewond maar er was wat materiële schade aan jullie deur. De politie kwam ter plaatse en stelde een onderzoek in. De politie ging er vanuit dat uw huis beschoten werd omdat u twee dagen eerder de taliban had afgewezen. U lichtte de dag nadien uw overste in, die u aanraade snel terug naar Sar-e-Pol te komen voor uw eigen veiligheid. Eén dag later vertrok u inderdaad opnieuw naar uw werk. U bleef er nog een kleine maand en verliet dan uw land van herkomst, op aanraden van uw baas. Met behulp van een smokkelaar vatte u de reis over land naar Europa aan. U was ongeveer anderhalve maand onderweg alvorens in november 2015 in België aan te komen. Eén tot twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan was uw broer H.(...), die voor het Afghaanse leger werkte, reeds spoorloos verdwenen. Enkele jaren na uw vertrek uit Afghanistan, in de 5de of 6de maand van 2018, zou zijn lijk zijn teruggevonden in Nejab en werd hij begraven. Hij zou zijn omgekomen in gevangenschap bij de taliban. Drie maanden na de begrafenis van uw broer H.(...), in de 8ste of 9de maand van 2018, zou ook uw jongere broer N.(...) kortstondig ontvoerd zijn door de taliban, door de groep van Qari N(...). Ze folterden hem om te weten te komen waar u verbleef, maar lieten hem uiteindelijk na een week weer vrij.

Op 29 maart 2019 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 4 oktober 2019.

U reisde naar Frankrijk waar u op 8 november 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. U bleef 10 à 11 maanden in Frankrijk tot u werd teruggestuurd naar België. Op 3 september 2020 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U verklaart dat u bent opgegroeid in Pakistan.

U verbleef er in Shamshatoo en u hebt dit voordien verzwegen op aanraden van derden omdat er veel terroristen verblijven in Shamshatoo. U had een goed leven in Pakistan en u had er een eigen gym. Tijdens uw verblijf in Pakistan kreeg u een geheime liefdesrelatie met de dochter van H.(...) K.(...), een leider van de taliban in Parwan. Toen uw liefdesaffaire werd ontdekt moest u Pakistan ontvluchten. U reisde via Kabul naar Kohestan en daarna begon u uw carrière bij de politie. U verwijst opnieuw naar het incident met de taliban toen u per bus reisde. Verder haalt u aan dat uw vader in een conflict was verwickeld met H.(...) A.(...), een lid van het Afghaans parlement.

Ter staving van uw tweede verzoek legt u volgende documenten neer: een opleidingsattest van de politie, een politiebade, een bankkaart, een foto van u zelf met de Afghaanse vlag, foto's van uw activiteiten in de gevechtssport, een kopie van een Pakistaanse verblijfsvergunning op naam van A.(...) J.(...) zoon van A.(...) W.(...), een kopie van een Pakistaanse verblijfstitel op naam van Q.(...) zoon van A.(...) J.(...) en een foto van u zelf op straat.

Op 22 april 2021 verklaarde het CGVS uw tweede verzoek niet ontvankelijk. U tekende beroep aan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft op 27 september 2021 de beslissing vernietigd gelet op de gewijzigde veiligheidssituatie in uw land van herkomst (machtsovername door de taliban).

Op 23 september 2021 hebt u aanvullende stukken overgemaakt. Het gaat om kopieën van verschillende formulieren die verband houden met uw aanwerving bij de politie in Sar-e-Pol.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In de mate dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, dient vooreerst te worden benadrukt dat uw vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Er werd vastgesteld dat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen over de problemen die aan de basis zouden hebben gelegen van uw vlucht uit Afghanistan, zijnde problemen met de taliban omwille van uw werk als politieagent, omdat u flagrant tegenstrijdige verklaringen aflegde over de voornaamste incidenten. Daarnaast werd vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw carrière bij de politie op ernstige wijze ondermijnd werd doordat uw verklaringen over het verloop van uw loopbaan niet plausibel waren én u zich bediende van een gefabriceerd bewijsstuk ter staving van uw beweerde carrière. Tot slot was uit doorgedreven analyse van uw internetgebruik gebleken dat u doelbewust de asielinstanties trachtte te misleiden door essentiële informatie achter te houden. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. De Raad beklemtoonde hierbij dat u moedwillig leugenachtige verklaringen aflegde over en weigerde zicht te bieden op uw

werkelijk profiel, achtergrond, herkomst, netwerk, verblijfplaats(en), situatie en problemen. U tekende geen cassatieberoep aan. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Uit de verklaringen die u aflegt in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming kan echter geen zo'n nieuw element weerhouden worden:

Hoewel u nu verklaart dat u bent opgegroeid in Pakistan, een element dat u voordien hebt verzwegen uit angst om met terroristen te worden geassocieerd (DVZ, verklaring volgend verzoek, punt 10, 16 en 18), dient erop gewezen te worden dat u voor het overige wel blijft vasthouden aan uw eerdere verklaringen. Nochtans werden deze verklaringen zoals gezegd manifest bedrieglijk bevonden. Het loutere gegeven dat u nu wel bereid bent toe te geven dat u langdurig in Pakistan hebt verbleven, neemt niet weg dat u nog steeds geen zicht biedt op uw werkelijk profiel, uw werkelijke loopbaan, uw netwerk en uw verblijfplaatsen in Afghanistan na een eventuele terugkeer uit Pakistan. Evenmin biedt u het CGVS bij uw tweede verzoek zicht op de concrete aanleiding van uw vlucht uit Afghanistan.

U blijft er immers bij dat u werkte als bodyguard van de politiechef, dat u vervolgens naar de politieacademie ging en agent werd en dat u in Sar-e-Pol werkzaam was voor de politie. Wat uw loopbaan betreft moet erop gewezen worden dat u opnieuw hetzelfde opleidingsattest aanbrengt, waarvan reeds werd vastgesteld dat het om een gefabriceerde stuk gaat. U hebt uw intenties kennelijk nog niet gebeterd daar u zonder schroom opnieuw een gemanipuleerd bewijsstuk aanwendt. De politiebadge en de bankkaart, hebt u ook al eerder neergelegd en vormen derhalve geen nieuwe elementen.

Met betrekking tot de formulieren met betrekking tot de rekruteringsprocedure (het in dienst zenden in de rangen van Shalo Jawzjan nationaal politiecommando, 3 pagina's met informatie over een onderzoek met betrekking tot eventuele criminele antecedenten, informatie over de garantstellers en twee verklaringen waarin u uw engagement uiteenzet) die u hebt toegevoegd aan uw administratief dossier in september 2021, moet worden vastgesteld dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Dit geldt des te meer nu u enkel kopieën neerlegt waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Zij ook nog opgemerkt dat u deze stukken laattijdig hebt aangebracht. De formulieren dateren van 2014 en 2015, zodat er niet kan worden ingezien waarom u pas in september 2021 deze stukken neerlegt. Daarenboven moet er op gewezen worden dat op meerdere van de formulieren in het briefhoofd te lezen staat 'Ministry of interior of Islamic afghenisten', waar het uiteraard 'Islamic Republic of Afghanistan' zou moeten zijn. Dergelijke flagrante fouten op documenten die zouden opgesteld zijn door het ministerie van binnenlandse zaken komen niet aannemelijk over. Deze manifeste anomalie doet dan ook verder afbreuk aan de bewijswaarde van deze stukken.

Nog in verband met uw loopbaan is het opvallend dat u nu verklaart dat u begin 2014 in een politieacademie was in Afghanistan terwijl bij uw eerste verzoek 20 september 2014 als startdatum van uw opleiding als politieagent naar voor kwam (DVZ, verklaring volgend verzoek, punt 10). U kunt september 2014 bezwaarlijk als het begin van het jaar beschouwen, hetgeen alleen maar bijkomend het ongeloofwaardige karakter van uw beweerde loopbaan in de verf kan zetten.

U herneemt in onderhavig verzoek de vervolgingsfeiten die u reeds aanhaalde bij uw eerste verzoek, zijnde het incident toen u per bus reisde en aangevallen werd door de taliban en uw verdere problemen toen u in Sar-e-Pol werkte als politieagent, waardoor u zou hebben besloten te vluchten (DVZ, verklaring volgend verzoek, punt 16). Het louter herhalen van deze elementen wijzigt uiteraard niets aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. U brengt geen concrete nieuwe elementen of bewijsstukken aan die ook maar enigszins afbreuk zouden kunnen doen aan de pertinente vaststellingen die gedaan werden in het kader van uw eerste verzoek met betrekking tot voornoemde incidenten.

Naast het herhalen van eerder aangehaalde motieven, brengt u ook enkele geheel nieuwe elementen aan betreffende een geheime liefdesrelatie in Pakistan en een conflict tussen uw vader en ene H.(...) A.(...). In dit verband kan er niet worden voorbijgegaan aan de vaststelling dat uw algehele geloofwaardigheid sterk te lijden heeft onder het feit dat u ook bij uw tweede verzoek blijft volharden in manifest bedrieglijke

elementen en u er niet voor terugdeinst nogmaals gebruik te maken van niet-authentieke stukken. Uw gebrek aan algehele geloofwaardigheid plaatst reeds een voorbehoud bij deze nieuwe elementen.

Volgens uw huidige verklaringen zou u eind 2013 vanuit Pakistan naar Afghanistan teruggekeerd zijn omdat de geheime liefdesrelatie die u in Pakistan onderhield aan het licht was gekomen waardoor uw leven er in gevaar was. De vader en de broers van het meisje waren zeer kwaad en wilden u vermoorden en daarnaast was ook uw eigen vader erg boos op u (DVZ, verklaring volgend verzoek, punt 16). U zou bij uw terugkeer in Afghanistan via Kaboel naar Kohestan gegaan zijn, waar u werd voorgesteld aan de politiechef N.(...) H.(...) G.(...), een vriend van uw vader. U werkte voor hem als bodyguard en nadien ging u naar de politieacademie. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw huidige bewering dat u omwille van een verboden relatie Pakistan zou hebben moeten verlaten en dat het u verder vergaan zou zijn zoals u reeds uiteen zette in het kader van uw eerste verzoek. De geloofwaardigheid van uw activiteiten als bodyguard en politieagent werd volledig onderuit gehaald door de pertinente vaststellingen waar hierboven al werd op gewezen. Aangezien u nog steeds geen zicht biedt op uw parcours in Afghanistan na uw beweerde terugkeer uit Pakistan eind 2013, stelt u het CGVS niet in staat om na te gaan hoe de door u verklaarde liefdesaffaire en het uitkomen daarvan eventueel – in de hypothese dat u effectief een verboden relatie zou hebben gehad – een impact zou hebben gehad eens u in Afghanistan zou hebben verbleven. U haalt immers enkel vervolgingsfeiten aan die al onderzocht werden en ongeloofwaardig werden bevonden. Hoe dan ook lijkt het weinig aannemelijk dat u omwille van een liefdesaffaire zou gevlucht zijn vanuit Pakistan naar Afghanistan. Het is hierbij markant dat u enerzijds beweert dat uw vader bijzonder kwaad was op u en dat u anderzijds herhaalt dat een vriend van uw vader u geholpen heeft om aan werk te komen in Afghanistan. Hier rijst de vraag waarom een vriend van uw vader u zo zou steunen en helpen, indien u zich zou hebben bezondigd aan een in de Afgaanse maatschappij sterk afgekeurde buitenhuwelijkse liefdesrelatie. Er dient eveneens opgemerkt te worden dat uit de analyse van uw internetgebruik bij uw eerste verzoek is gebleken dat u op een van uw Facebookprofielen aangeeft dat u hogere studies volgde in Afghanistan. Bijgevolg kan ten zeerste worden vermoed dat u omwille van studies bent teruggekeerd naar Afghanistan en niet omdat u moest vluchten omdat uw relatie werd ontdekt. Er moet ook aangestipt worden dat u geen bewijsstuk neerlegt dat uw terugkeer van eind 2013 kan aantonen, terwijl er sterke vermoedens zijn dat u een internationaal paspoort achterhoudt en dat er aanwijzingen zijn dat u in januari 2014 nog in Pakistan was gezien u toen een groepsfoto gepost hebt van u en uw karateleerlingen waarbij een heel aantal van de personen met wie u op de foto stond in Pakistan wonen (zie beslissing CGVS, eerste verzoek).

Voorts verklaart u in het kader van onderhavig verzoek dat uw vader een conflict had met ene H.(...) A.(...), dat het om 'zeer extreem' conflict gaat en dat u via de politiechef N.(...) H.(...) G.(...) te weten kwam dat H.(...) A.(...) op de hoogte was van uw verblijf in Afghanistan. U vermeldt hierbij dat uw vader vroeger lid was van Hizb-i-Islami en H.(...) A.(...) van een andere partij/groepering (DVZ vermeldt verkeerdelijk 'Janiyi Islami', er mag worden verondersteld dat Jamiat-i-Islami wordt bedoeld.) Om die reden adviseerde G.(...) u om Sar-e-Pol te verlaten (DVZ, verklaring volgend verzoek, punt 16). Op welke wijze H.(...) A.(...) een concrete bedreiging voor u zou vormen, laat u in het midden. Het is echter niet aannemelijk dat N.(...) H.(...) G.(...) u dergelijke informatie en een advies om Sar-e-Pol te verlaten zou verstrekken, aangezien zowel uw contacten met G.(...) als uw verblijf in Sar-e-Pol verbonden zijn aan uw reeds ongeloofwaardig bevonden carrière als politieagent. De geloofwaardigheid van dit nieuwe element wordt evenzeer aangetast doordat u nu plots komt aanzetten met dit verhaal over een 'zeer extreem' conflict tussen uw vader en een actief lid van het Afgaanse parlement terwijl u hierover helemaal niets hebt verteld in het kader van uw eerste verzoek. Indien u een vrees zou hebben in Afghanistan voor deze H.(...) A.(...), dan diende u de bevoegde asielinstanties hier van meet af aan over in te lichten. U verstrekt geen enkele verklaring voor het laattijdig aanhalen van dit element.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de kopie van twee Pakistaanse vluchtelingenkaarten op naam van A.(...) J.(...) zoon van A.(...) W.(...) en Q.(...) zoon van A.(...) J.(...) en de foto's die u neerlegde om uw verblijf in Pakistan aan te tonen (DVZ, verklaring volgend verzoek, punt 18) niets wijzigen aan de beoordeling van uw eerste verzoek om internationale bescherming. Het CGVS betwist immers op zich niet dat u in Pakistan verbleef en dat u aan karate deed, vermits dit volledig in de lijn ligt van de informatie die over u werd teruggevonden na grondige analyse van uw internetgebruik in het kader van uw eerste verzoek en u al eerder verklaarde intensief karate te hebben beoefend. Wat betreft de vluchtelingenkaart op naam van Q.(...) zoon van A.(...) J.(...) geboren op (...) die de uwe zou zijn, moet erop worden gewezen dat deze kaart zowel een afwijkende naam als een andere geboortedatum vermeldt in vergelijking met de identiteitsgegevens die u hier in België hebt opgegeven. U werd namelijk geregistreerd als K.(...), A.(...) Q.(...) geboren op (...). Ook dit noopt alweer niet tot een herstel van uw teloorgegane geloofwaardigheid.

Volledigheidshalve wordt aangestipt dat waar uw advocaat in zijn beroepsschrift aanhaalt dat u onmogelijk kunt terugkeren naar Pakistan, gelet op de zeer precare situatie van Afghaanse vluchtelingen in dat land en de problemen die u in Pakistan kende wegens een verboden liefdesrelatie, moet opgemerkt worden dat van u niet verlangd wordt dat u zich terug naar Pakistan zou begeven. Uw verzoek om internationale bescherming wordt beoordeeld ten opzichte van het land waarvan u verklaart de nationaliteit te bezitten, namelijk Afghanistan. De problematische situatie van Afghaanse vluchtelingen in Pakistan vormt derhalve geen nieuw element dat de kans groter zou maken dat u voor internationale bescherming in aanmerking zou komen. Uw verklaringen over de verboden liefdesrelatie werden hierboven reeds besproken.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen:

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal

provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020).

Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting.

Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Tot slot is het CGVS er zich van bewust dat uw laatste persoonlijk onderhoud plaatsvond in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming, voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovername geen enkel concreet nieuw element heeft meegedeeld dat de kans aanzienlijk groter zou maken dat u voor internationale bescherming zou in aanmerking komen (zie supra: bespreking van de nieuwe elementen en documenten). Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofdte aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicatie zijn geweest, dan zou een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat in uw geval een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er in uw geval geen nieuwe elementen of feiten voorhanden zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/7 en schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet + Schending van de artikelen 2 + 3 wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel + manifeste appreciatiefout. Schending van art. 1, sectie A, § 2 van de Conventie van Genève van 28/07/1951."

Verzoeker licht toe als volgt:

"Vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève dd. 28/07/1951.

Ten onrechte weigerde het CGVS om het nieuw verzoek van verzoeker ontvankelijk te verklaren. Het CGVS stelt verkeerdelijk dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

In tegenstelling tot hetgeen het CGVS heeft beslist, bracht verzoeker wel degelijk voldoende en ernstige nieuwe elementen aan waaruit blijkt dat er in zijn hoofdte een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève dd. 28/07/1951 bestaat.

Verzoeker loopt wel degelijk gevaar zowel in Pakistan als in Afghanistan.

Ten eerste biechtte verzoeker hij zijn eerst volgend verzoek om internationale bescherming dd. 3 september 2020 op dat hij ter gelegenheid van zijn eerste verzoek dd. 19 november 2015 niet de volledige waarheid had verteld, noch over al zijn asielmotieven, noch over de regio (in Pakistan) waar hij geleefd had alvorens naar Europa te reizen in 2015.

Verzoeker voelt zich bijzonder schuldig voor het feit dat hij niet op een eerlijke en openhartige manier over zijn problemen had gesproken.

Tijdens zijn onderhoud bij de DVZ dd. 16 februari 2021 verklaarde verzoeker dat hij thans de waarheid zou willen vertellen over zijn échte herkomst en de ware vluchtmotieven waarom hij een asielaanvraag heeft ingediend.

Verzoeker verklaarde dat de asielmotieven die hij had aangehaald n.a.v. zijn eerste asielaanvraag dd. 19 november 2015 (vervolgingen door de Taliban omwille van zijn werk als politie agent in Sar-e-Pol), integraal wilde bevestigen ; doch dat hij daaraan feiten en gebeurtenissen wilde toevoegen dewelke hij had verzwegen tijdens zijn eerste asielaanvraag dd. 19 november 2015.

Verzoeker ontvouwde alzo dat hij op driejarige leeftijd, omwille van moeilijke levensomstandigheden in Afghanistan naar Pakistan was verhuisd alwaar hij had geleefd tot hij eind 2013 moest terugkeren naar Afghanistan.

De reden van zijn terugkeer naar Afghanistan had te maken met een geheime liefdesrelatie die hij had in Pakistan.

Toen deze affaire aan het licht was gekomen, was verzoeker met de dood bedreigd door de broers en de vader van het meisje.

Bovendien waren de levensomstandigheden in Pakistan, waar Afghaanse vluchtelingen het mikpunt waren van racisme en discriminatie, bijzonder moeilijk voor verzoeker.

Een normaal en veilig leven was voor verzoeker niet meer mogelijk in Pakistan.

Voor het overige bevestigde verzoeker integraal zijn asielmotieven die hij had uiteengezet tijdens zijn eerste asielaanvraag dd. 19 november 2015.

Met name verklaarde verzoeker dat hij na zijn terugkeer naar Afghanistan in 2014 was begonnen te werken als bodyguard van een politiechef om vervolgens te werken als politie agent in Sar-e-Pol.

In 2014 overleefde verzoeker een aanslag van de Taliban toen zijn bus was tegengehouden en alle inzittenden werden gecontroleerd door de Taliban.

De Taliban hadden verzoekers uniform ontdekt en verzoeker neergestoken met de bajonet van een kalasjnikov.

Verzoeker was voor dood achtergelaten.

(DVZ gehoor dd. 16/02/2021 : "Ik en een vriend zaten in een passagiersbus, de taliban stopte de bus en zochten mensen die voor de overheid van Afghanistan werkte. Ik had mijn uniform bij, zo ontdekten ze dat ik voor de overheid werkte. Ze wilden me mee nemen, maar ik bood weerstand. Ik denk dat iemand had iemand van de bus de politie geïnformeerd., of passeerde de politie net. Voordat de taliban wegrende, hebben ze me gestoken met een mes. Recht in mijn buik. Ik heb hierdoor 24 hechtingen gehad.")

Een terugkeer naar Afghanistan is niet meer mogelijk omdat de Taliban verzoekers identiteit kennen en hem beschuldigd hebben een ongelovige te zijn.

Bovendien is ook verzoekers vader in Afghanistan verwikkeld in een lang aanslepend conflict met een parlamentslid, de genaamde H.(...) A.(...), en vreest verzoeker ook in dat conflict te worden meegesleurd. Dit conflict vindt zijn oorsprong in Pakistan, ten tijde dat verzoeker met zijn gezin daar verbleef en is verder blijven duren ook na terugkeer van verzoekers familie naar Afghanistan in 2013.

(DVZ gehoor dd. 16/02/2021 : "Ten tweede, had mijn vader een conflict met 1 van de Kudji leiders, die blijkbaar een actief lid is van het Afghaans parlement Zijn naam is H.(...) A.(...). De politiechef – N.(...) H.(...) G.(...) B.(...) vertelde me dat H.(...) A.(...) bewust is van het feit dat ik in Afghanistan was. Hij heeft een zeer extreem conflict met mijn vader dus ik adviseerde hij me om te vertrekken uit Sarepol. Mijn vader was vroeger een lid van Hezbi Islami en H.(...) A.(...) was lid van Janiyi Islami.")

In de bestreden beslissing stelt het CGVS de nieuwe gegevens / informatie die verzoeker voorlegde in het kader van zijn nieuw verzoek dd. 3 september 2021 in vraag en duidt zij verzoeker ten kwade dat hij deze gegevens eerder had moeten kunnen voorleggen.

Verzoeker herhaalt dat hij zich bijzonder schuldig voelt voor het feit dat hij niet meteen n.a.v. zijn eerste verzoek dd. 19 november 2015 op een eerlijke en openhartige manier over zijn problemen had durven spreken.

De echte reden hiervoor was de angst om de echte waarheid te vertellen.

Enerzijds om toch niet te worden geloofd en anderzijds uit vrees om te worden gerepatrieerd naar een land waar hij ernstige moeilijkheden had gekend.

Verzoeker biedt de Belgische asiel instanties zijn oprechte en welgemeende verontschuldigingen aan.

Tijdens zijn verblijf in België werd verzoeker steeds op een correcte en menselijke manier behandeld in België waarvoor hij uiterst dankbaar is.

Na aankomst in België in 2015 had verzoeker zich laten ompraten door Afghaanse landgenoten die hem toen hadden afgeraden om te vertellen dat hij is opgegroeid in Shamshatoo. Pakistan omdat hij anders als een terrorist zou worden bestempeld.

(DVZ gehoor dd. 16/02/2021 :

"Tijdens mijn eerste interview heb ik niet verteld over mijn problemen in Pakistan. Omdat in 2015 mensen me vertelden dat ik er niet over mag praten, omdat het in Shamshatu vol van terroristen zit.")

Verzoeker stond onder een zware mentale druk waardoor hij niet bij machte was om deze gegevens vroeger in te roepen tijdens de administratieve procedure.

Na afwijzing van zijn asielverzoek op 4 oktober 2019, bevond verzoeker zich in een uitzichtloze, hopeloze situatie en was de wanhoop nabij. reden waarom hij naar Frankrijk was getrokken om er op 8 november 2019 een asielaanvraag in te dienen bij de Franse asiel instanties.

Deze laatste oordeelden dat de Belgische asielinstanties bevoegd waren waarop verzoeker werd teruggestuurd naar België.

Verzoeker onderstreept hierbij dat er voor hem, als Afghaans vluchteling, geen menswaardig toekomstperspectief bestaat in Pakistan.

In Pakistan, waar verzoeker een tweederangsburger is, waren de levensomstandigheden voor verzoeker hard.

Veel Afghaanse vluchtelingen moeten beledigingen en vernederingen ondergaan en zijn verplicht om smeergeld te betalen aan de Pakistaanse politie om te vermijden dat zij in de cel belanden ; of erger nog. Gerepatrieerd worden naar Afghanistan.

Bij een eventuele terugkeer naar Pakistan vreest verzoeker dat hij er een uitzichtloos bestaan zal leiden. Bovendien vreest verzoeker in Pakistan het slachtoffer van eerwraak te zullen worden door de familie van zijn vriendin met wie hij een geheime liefdesaffaire onderhield.

(DVZ gehoor dd. 16/02/2021 :

'Toen ik jong was, ging ik. naar zijn huis en speelde er met zijn zonen en dochters. Sindsdien, vond ik 1 van zijn dochters leuk. Toen we groter werden en samen opgroeiden, startten we een affaire. Wanneer haar broers en vader hierachter kwamen, waren ze zeer kwaad en wouden ze me vermoorden. Ze kwamen zelfs naar mijn huis om me te zoeken, maar ik slaagde erin om te ontsnappen.

... Een affaire in zo'n locatie hebben is zeer gevaarlijk, ze kunnen met stenigen tot de dood.'")

De vrees van verzoeker is wel degelijk gegrond.

Gelet op de uiteenzetting die hij heeft gegeven bij de DVZ dd. 16 februari 2021. staat het vast dat verzoeker noch in Pakistan, noch in Afghanistan een veilig leven zal kunnen hebben en dat hij daar het slachtoffer dreigt te worden van vervolgingen.

Volgens verzoeker staat het vast dat het CGVS de weigeringsbeslissing dd. 20 juni 2022 uitsluitend heeft genomen omdat zijn vorige verzoek dd. 19 november 2015 reeds was afgewezen.

In het kader van zijn tweede verzoek dd. 3 september 2020 is verzoeker wel degelijk openhartig geweest en heeft hij zijn volste medewerking verleend aan de dossierbehandelaar door eerlijk op alle hem gestelde vragen een waarheidsgetrouw antwoord te geven : zowel aangaande zijn leven in Pakistan ; alsook de vluchtmotieven waarom hij Afghanistan in 2015 had ontvlucht.

Verzoeker vraagt Uw Raad om cfr. an. 57/6/2 Vw. de nieuwe elementen in aanmerking te willen nemen en het administratief dossier te willen terugsturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

Ten tweede heeft verweerder geen. minstens onvoldoende rekening gehouden met de door verzoeker bij gebrachte nieuwe stukken, minstens werden de nieuwe stukken onvoldoende naar waarde geschat.

De door verzoeker voorgelegde nieuwe stukken hadden nochtans wel degelijk een nieuw licht op zijn dossier geworpen.

Naast de door verzoeker reeds voorgelegde documenten in het kader van zijn eerste asielaanvraag (zijnde zijn politiebade ; bankkaart en bewijs van politiedienst) legde verzoeker tijdens zijn gehoor bij de DVZ dd. 16 februari 2021 de volgende bijkomende documenten voor :

1) Pakistaanse vluchtelingenkaart.

2) foto's van karate-lessen die verzoeker in Pakistan gaf.

Uit deze stukken kan worden afgeleid dat verzoekers profiel en feitenrelaas wel degelijk correct is.

De door verzoeker voorgelegde stukken tonen aan dat zijn vrees om het slachtoffer te zullen worden van vervolgingen bij een eventuele terugkeer naar Pakistan en/of Afghanistan wel degelijk ernstig dient te worden genomen.

Er zal steeds een permanent gevoel van onveiligheid blijven bestaan in hoofde van verzoeker.

Het CGVS heeft ten onrechte geen grondig onderzoek gevoerd van de door verzoeker voorgelegde documenten.

Alle door verzoeker voorgelegde documenten bevatten wel degelijk meer dan voldoende gegevens waaruit blijkt dat het feitenrelaas van verzoeker wel degelijk waarheidsgetrouw is en dat een terugkeer naar Pakistan dan wel naar Afghanistan is uitgesloten.

Volgens verzoeker staat het vast dat het CGVS de weigeringsbeslissing dd. 20 juni 2022 - louter- heeft genomen omdat het vorige verzoek dd. 19 november 2015 van verzoeker reeds was afgewezen.

Ter gelegenheid van zijn nieuw verzoek legde verzoeker nochtans nieuwe en overtuigende elementen voor. dewelke hij vanuit zijn herkomstland had ontvangen en dewelke wel degelijk een nieuw licht konden werpen op zijn dossier.

Het CGVS tracht ten onrechte de authenticiteit van de door verzoeker voorgelegde stukken in vraag te stellen, daarbij verwijzend naar de eerste weigeringsbeslissing dd. 29 maart 2019 waarin geoordeeld was dat het opleidingsattest een gefabriceerd stuk betrof.

Vooreerst wenst verzoeker te volharden dat het opleidingsattest wel degelijk een authentiek stuk betreft en blijft verzoeker van mening dat er geen grondig onderzoek was gevoerd naar de echtheid van voormeld stuk.

Bovendien blijft de bewijswaarde van de politiebade en de bankkaart nog steeds gehandhaafd ; minstens werd deze niet in vraag gesteld door het CGVS.

Het CGVS had de door verzoeker voorgelegde stukken dienen te beoordelen in het licht van verzoekers rechtgezetten feitenrelaas waarin hij had uitgeklaard dat hij het grootste deel van zijn leven in Pakistan had doorgebracht.

De toelichting die verzoeker heeft gegeven aangaande de overige documenten die hij heeft verkregen vanuit Pakistan (de foto's waarop verzoeker te zien is met de leerlingen van zijn sportschool en zijn Pakistaanse verblijfskaart) en die hij heeft aangewend ter gelegenheid van de indiening van zijn nieuwe verzoek dd. 3 september 2020, is wel degelijk aannemelijk en niet a-priori ongeloofwaardig zoals door het CGVS ten onrechte wordt aangenomen.

Het is duidelijk dat het CGVS geen, minstens onvoldoende onderzoek heeft verricht naar de door verzoeker voorgelegde documenten en nieuwe elementen en zich ten onrechte verschuilt achter de reeds genomen weigeringsbeslissing dd. 29 maart 2019 van het CGVS inzake verzoekers vorige asielaanvraag. Na vernietiging bij arrest dd. 27 september 2021 (RvV 260 673/1V - nr. 261 154) van de RvV van de niet-ontvankelijkheidsbeslissing dd. 22 april 2021 van het CGVS, voegde verzoeker enkele bijkomende documenten toe bij zijn dossier; waaronder formulieren die betrekking hebben op de rekruteringsprocedure (het in dienst treden in de rangen van Shalo Jawzjan nationaal politie commando Sar-e-Pol - 3 pagina's met informatie over een onderzoek mbt eventuele criminele antecedenten; informatie over de garantstellers en twee verklaringen verzoeker zijn engagement uiteenzet).

Het CGVS tracht ten onrechte de authenticiteit van de door verzoeker voorgelegde -bijkomende- nieuwe stukken in vraag te stellen, stellend dat deze stukken gefabriceerd zouden zijn, daarbij verwijzend naar het feit dat diverse documenten eenvoudig te maken zouden zijn om reden dat corruptie wijd verbreid zou zijn in Afghanistan bij het verkrijgen van allerhande documenten.

Noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS alle haar ter beschikking zijnde middelen heeft aangewend om na te gaan of de door verzoeker aangehaalde nieuwe elementen en voorgelegde stukken al dan niet correcte informatie bevatten aangaande zijn asielrelaas.

Het besluit dd. 20 juni 2022 van het CGVS is minstens voorbarig en er was geen ernstige reden voor het CGVS om verzoeker niet voorafgaandelijk opnieuw op te roepen voor een bijkomend gehoor om hem de mogelijkheid te geven meer toelichting te verschaffen over de nieuwe documenten (o.a. over de manier waarop hij deze heeft ontvangen en over de redenen waarom hij deze niet eerder had kunnen toevoegen bij zijn dossier).

De door verzoeker voorgelegde nieuwe elementen waren overtuigend genoeg.

De voorgelegde nieuwe stukken vormden minstens een begin van bewijs, die in het kader van een grondiger onderzoek terzake, wel degelijk nuttige gegevens m.b.t verzoekers moeilijkheden hadden kunnen verschaffen.

Bewijslast:

Hoewel in principe de bewijslast in de eerste plaats rust op bij de kandidaat - vluchteling, dient dit genuanceerd te worden:

[citaat UNHCR, "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees", van januari 1992, nr. 196]

Noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder alle haar ter beschikking zijnde middelen heeft aangewend om na te gaan of de nieuwe door verzoeker aangehaalde elementen al dan niet verifieerbare informatie bevatten aangaande zijn problemen.

Voordeel van de twijfel:

(2) Benefit of the doubt

[Ibid.]

Bovendien zal de asielzoeker het voordeel van de twijfel genieten op voorwaarde dat zijn/haar verklaringen geloofwaardig zijn en er geen goede redenen zijn om dit voordeel niet te verlenen.

In casu bestaat er geen ernstige reden om dit voordeel van de twijfel niet te verlenen aan verzoeker.

Tenslotte geeft het CGVS blijk van onderschatting van de persoonlijke problemen van verzoeker.

Het CGVS heeft geen, minstens te weinig rekening gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse in Afghanistan, alwaar voor verzoeker persoonlijk een terugkeer naar zijn herkomstregio na een jarenlange afwezigheid in het buitenland, op zich reeds een grote aandacht zal trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien voor hemzelf.

Verzoeker vreest dat hij hierdoor een ernstig risico loopt op o.a. een ontvoering hetzij een afrekening.

De levensomstandigheden die verzoeker in 2013 hadden genoodzaakt om Pakistan te verlaten, waren wel degelijk precair.

Sedertdien is verzoeker nooit meer teruggekeerd.

Hij beschikt niet meer over een geldige Pakistaanse verblijfskaart.

Dit alles maakt dat verzoekers persoonlijke situatie in Afghanistan en ook in Pakistan hoedanook uitzichtloos is bij een terugkeer.

Ondanks zijn moeilijke levensomstandigheden in Europa, verkiest verzoeker dit -veilig- leven boven een terugkeer naar Pakistan, hetzij naar Afghanistan waar hij het risico loopt om een leven in menonwaardige

omstandigheden te moeten leven ; reden waarom verzoeker, na afwijzing van zijn eerste asielverzoek in oktober 2019 naar Frankrijk was gereisd om er -tegen beter w'eten in- een nieuwe asielaanvraag in te dienen.

Het CGVS heeft de moeilijkheden die verzoeker wel degelijk kent, fout ingeschat.

De afgelegde verklaringen spreken voor zich en tonen afdoende aan dat de vrees van verzoeker om het slachtoffer te zullen worden van vervolgingen bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan hetzij naar Pakistan wel degelijk ernstig dient te worden genomen.

Verweerder schendt duidelijk de motiveringsverplichting.

Er kan geen enkele twijfel bestaan over het feit dat verzoeker n.a.v. zijn eerst volgend verzoek wel degelijk bijkomende, nieuwe gegevens heeft voorgelegd aangaande zijn vrees voor vervolging.

Uit verzoekers relaas is gebleken dat hij wel degelijk voldoende, concrete en verifieerbare nieuwe elementen heeft gegeven die de kans aanzienlijk groter dat hij voor erkenning als vluchteling (cfr. art. 48/3 Vreemdelingenwet) of voor subsidiaire bescherming (cfr. art. 48/4 Vreemdelingenwet) in aanmerking komt.

Het is duidelijk dat het CGVS een manifeste beoordelingsfout heeft begaan.

Om de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve de beslissing van 'niet-ontvankelijk verzoek - volgend verzoek' dd. 20 juni 2022 te worden vernietigd en het rechtsplegingsdossier terug verzonden te worden naar het CGVS opdat verzoeker minstens kan worden gehoord door het CGVS."

2.1.2. In een aanvullende nota van 10 juli 2023 brengt de commissaris-generaal volgende documenten ter kennis:

- EUAA "Pakistan Situation of Afghan refugees" van mei 2022, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2022-06/2022_05_COI_Pakistan_Situation_of_Afghan_refugees_EN.pdf;
- EUAA COI "Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>;
- EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf;
- COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022;
- COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf;
- EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf;
- EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif;
- EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf;
- UNAMA "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>.

2.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet: "Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de

Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl. St. Kamer, 2012-2013, nr. 53-2555/001, 23-24*).

De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutive werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3. In het kader van huidig verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn aanvraag steunt op de motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige verzoek reeds heeft uiteengezet. De Raad wijst er in deze op dat verzoekers vorige verzoek door de commissaris-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad bevestigd, waardoor de Raad gebonden is door het gezag van gewijsde van deze beslissing. Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot een vorig verzoek werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

In de bestreden beslissing wordt aldus op goede gronden gesteld:

"In de mate dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, dient vooreerst te worden benadrukt dat uw vorige asielaanvraag door het Commissariaatgeneraal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Er werd vastgesteld dat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen over de problemen die aan de basis zouden hebben gelegen van uw vlucht uit Afghanistan, zijnde problemen met de taliban omwille van uw werk als politieagent, omdat u flagrant tegenstrijdige verklaringen aflegde over de voornaamste incidenten."

Daarnaast werd vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw carrière bij de politie op ernstige wijze ondermijnd werd doordat uw verklaringen over het verloop van uw loopbaan niet plausibel waren én u zich bediende van een gefabriceerd bewijsstuk ter staving van uw beweerde carrière. Tot slot was uit doorgedreven analyse van uw internetgebruik gebleken dat u doelbewust de asielinstanties trachtte te misleiden door essentiële informatie achter te houden. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. De Raad beklemtoonde hierbij dat u moedwillig leugenachtige verklaringen aflegde over en weigerde zicht te bieden op uw werkelijk profiel, achtergrond, herkomst, netwerk, verblijfplaats(en), situatie en problemen. U tekende geen cassatieberoep aan. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.”

Waar verzoeker verklaart dat hij wel degelijk nieuwe elementen heeft voorgelegd, waaronder nieuwe stukken, en stelt dat hij is opgegroeid in Pakistan, maar dit heeft verzwegen in het kader van zijn eerste verzoek, acht de Raad de volgende vaststellingen van de commissaris-generaal correct en pertinent:

“Hoewel u nu verklaart dat u bent opgegroeid in Pakistan, een element dat u voordien hebt verzwegen uit angst om met terroristen te worden geassocieerd (DVZ, verklaring volgend verzoek, punt 10, 16 en 18), dient erop gewezen te worden dat u voor het overige wel blijft vasthouden aan uw eerdere verklaringen. Nochtans werden deze verklaringen zoals gezegd manifest bedrieglijk bevonden. Het loutere gegeven dat u nu wel bereid bent toe te geven dat u langdurig in Pakistan hebt verbleven, neemt niet weg dat u nog steeds geen zicht biedt op uw werkelijk profiel, uw werkelijke loopbaan, uw netwerk en uw verblijfplaatsen in Afghanistan na een eventuele terugkeer uit Pakistan. Evenmin biedt u het CGVS bij uw tweede verzoek zicht op de concrete aanleiding van uw vlucht uit Afghanistan.

U blijft er immers bij dat u werkte als bodyguard van de politiechef, dat u vervolgens naar de politieacademie ging en agent werd en dat u in Sar-e-Pol werkzaam was voor de politie. Wat uw loopbaan betreft moet erop gewezen worden dat u opnieuw hetzelfde opleidingsattest aanbrengt, waarvan reeds werd vastgesteld dat het om een gefabriceerde stuk gaat. U hebt uw intenties kennelijk nog niet gebeterd daar u zonder schroom opnieuw een gemanipuleerd bewijsstuk aanwendt. De politiebadge en de bankkaart, hebt u ook al eerder neergelegd en vormen derhalve geen nieuwe elementen.

Met betrekking tot de formulieren met betrekking tot de rekruteringsprocedure (het in dienst zenden in de rangen van Shalo Jawzjan nationaal politiecommando, 3 pagina's met informatie over een onderzoek met betrekking tot eventuele criminele antecedenten, informatie over de garantstellers en twee verklaringen waarin u uw engagement uiteenzet) die u hebt toegevoegd aan uw administratief dossier in september 2021, moet worden vastgesteld dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Dit geldt des te meer nu u enkel kopieën neerlegt waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Zij ook nog opgemerkt dat u deze stukken laattijdig hebt aangebracht. De formulieren dateren van 2014 en 2015, zodat er niet kan worden ingezien waarom u pas in september 2021 deze stukken neerlegt. Daarenboven moet er op gewezen worden dat op meerdere van de formulieren in het briefhoofd te lezen staat 'Ministry of interior of Islamic afghenisten', waar het uiteraard 'Islamic Republic of Afghanistan' zou moeten zijn. Dergelijke flagrante fouten op documenten die zouden opgesteld zijn door het ministerie van binnenlandse zaken komen niet aannemelijk over. Deze manifeste anomalie doet dan ook verder afbreuk aan de bewijswaarde van deze stukken.

Nog in verband met uw loopbaan is het opvallend dat u nu verklaart dat u begin 2014 in een politieacademie was in Afghanistan terwijl bij uw eerste verzoek 20 september 2014 als startdatum van uw opleiding als politieagent naar voor kwam (DVZ, verklaring volgend verzoek, punt 10). U kunt september 2014 bezwaarlijk als het begin van het jaar beschouwen, hetgeen alleen maar bijkomend het ongeloofwaardige karakter van uw beweerde loopbaan in de verf kan zetten.

U herneemt in onderhavig verzoek de vervolgingsfeiten die u reeds aanhaalde bij uw eerste verzoek, zijnde het incident toen u per bus reisde en aangevallen werd door de taliban en uw verdere problemen toen u in Sar-e-Pol werkte als politieagent, waardoor u zou hebben besloten te vluchten (DVZ, verklaring volgend verzoek, punt 16). Het louter herhalen van deze elementen wijzigt uiteraard niets aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

U brengt geen concrete nieuwe elementen of bewijsstukken aan die ook maar enigszins afbreuk zouden kunnen doen aan de pertinente vaststellingen die gedaan werden in het kader van uw eerste verzoek met betrekking tot voornoemde incidenten.

Naast het herhalen van eerder aangehaalde motieven, brengt u ook enkele geheel nieuwe elementen aan betreffende een geheime liefdesrelatie in Pakistan en een conflict tussen uw vader en ene H.(...) A.(...). In dit verband kan er niet worden voorbijgegaan aan de vaststelling dat uw algehele geloofwaardigheid sterk te lijden heeft onder het feit dat u ook bij uw tweede verzoek blijft volharden in manifest bedrieglijke elementen en u er niet voor terugdeinst nogmaals gebruik te maken van niet-authentieke stukken. Uw gebrek aan algehele geloofwaardigheid plaatst reeds een voorbehoud bij deze nieuwe elementen.

Volgens uw huidige verklaringen zou u eind 2013 vanuit Pakistan naar Afghanistan teruggekeerd zijn omdat de geheime liefdesrelatie die u in Pakistan onderhield aan het licht was gekomen waardoor uw leven er in gevaar was. De vader en de broers van het meisje waren zeer kwaad en wilden u vermoorden en daarnaast was ook uw eigen vader erg boos op u (DVZ, verklaring volgend verzoek, punt 16). U zou bij uw terugkeer in Afghanistan via Kaboel naar Kohestan gegaan zijn, waar u werd voorgesteld aan de politiechef Noor H.(...) G.(...), een vriend van uw vader. U werkte voor hem als bodyguard en nadien ging u naar de politieacademie. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw huidige bewering dat u omwille van een verboden relatie Pakistan zou hebben moeten verlaten en dat het u verder vergaan zou zijn zoals u reeds uiteen zette in het kader van uw eerste verzoek. De geloofwaardigheid van uw activiteiten als bodyguard en politieagent werd volledig onderuit gehaald door de pertinente vaststellingen waar hierboven al werd op gewezen. Aangezien u nog steeds geen zicht biedt op uw parcours in Afghanistan na uw beweerde terugkeer uit Pakistan eind 2013, stelt u het CGVS niet in staat om na te gaan hoe de door u verklaarde liefdesaffaire en het uitkomen daarvan eventueel – in de hypothese dat u effectief een verboden relatie zou hebben gehad – een impact zou hebben gehad eens u in Afghanistan zou hebben verbleven. U haalt immers enkel vervolgingsfeiten aan die al onderzocht werden en ongeloofwaardig werden bevonden. Hoe dan ook lijkt het weinig aannemelijk dat u omwille van een liefdesaffaire zou gevlucht zijn vanuit Pakistan naar Afghanistan. Het is hierbij markant dat u enerzijds beweert dat uw vader bijzonder kwaad was op u en dat u anderzijds herhaalt dat een vriend van uw vader u geholpen heeft om aan werk te komen in Afghanistan. Hier rijst de vraag waarom een vriend van uw vader u zo zou steunen en helpen, indien u zich zou hebben bezondigd aan een in de Afghaanse maatschappij sterk afgekeurde buitenhuwelijkse liefdesrelatie. Er dient eveneens opgemerkt te worden dat uit de analyse van uw internetgebruik bij uw eerste verzoek is gebleken dat u op een van uw Facebookprofielen aangeeft dat u hogere studies volgde in Afghanistan. Bijgevolg kan ten zeerste worden vermoed dat u omwille van studies bent teruggekeerd naar Afghanistan en niet omdat u moest vluchten omdat uw relatie werd ontdekt. Er moet ook aangestipt worden dat u geen bewijsstuk neerlegt dat uw terugkeer van eind 2013 kan aantonen, terwijl er sterke vermoedens zijn dat u een internationaal paspoort achterhoudt en dat er aanwijzingen zijn dat u in januari 2014 nog in Pakistan was gezien u toen een groepsfoto gepost hebt van u en uw karateleerlingen waarbij een heel aantal van de personen met wie u op de foto stond in Pakistan wonen (zie beslissing CGVS, eerste verzoek).

Voorts verklaart u in het kader van onderhavig verzoek dat uw vader een conflict had met ene H.(...) A.(...), dat het om 'zeer extreem' conflict gaat en dat u via de politiechef N.(...) H.(...) G.(...) te weten kwam dat H.(...) A.(...) op de hoogte was van uw verblijf in Afghanistan. U vermeldt hierbij dat uw vader vroeger lid was van Hizb-i-Islami en H.(...) A.(...) van een andere partij/groepering (DVZ vermeldt verkeerdelijk 'Janiyi Islami', er mag worden verondersteld dat Jamiat-i-Islami wordt bedoeld.) Om die reden adviseerde G.(...) u om Sar-e-Pol te verlaten (DVZ, verklaring volgend verzoek, punt 16). Op welke wijze H.(...) A.(...) een concrete bedreiging voor u zou vormen, laat u in het midden. Het is echter niet aannemelijk dat N.(...) H.(...) G.(...) u dergelijke informatie en een advies om Sar-e-Pol te verlaten zou verstrekken, aangezien zowel uw contacten met G.(...) als uw verblijf in Sar-e-Pol verbonden zijn aan uw reeds ongeloofwaardig bevonden carrière als politieagent. De geloofwaardigheid van dit nieuwe element wordt evenzeer aangetast doordat u nu plots komt aanzetten met dit verhaal over een 'zeer extreem' conflict tussen uw vader en een actief lid van het Afghaans parlement terwijl u hierover helemaal niets hebt verteld in het kader van uw eerste verzoek. Indien u een vrees zou hebben in Afghanistan voor deze H.(...) A.(...), dan diende u de bevoegde asielinstanties hier van meet af aan over in te lichten. U verstrekt geen enkele verklaring voor het laattijdig aanhalen van dit element.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de kopie van twee Pakistaanse vluchtelingenkaarten op naam van A.(...) J.(...) zoon van A.(...) W.(...) en Q.(...) zoon van A.(...) J.(...) en de foto's die u neerlegde om uw verblijf in Pakistan aan te tonen (DVZ, verklaring volgend verzoek, punt 18) niets wijzigen aan de beoordeling van uw eerste verzoek om internationale bescherming.

Het CGVS betwist immers op zich niet dat u in Pakistan verbleef en dat u aan karate deed, vermits dit volledig in de lijn ligt van de informatie die over u werd teruggevonden na grondige analyse van uw internetgebruik in het kader van uw eerste verzoek en u al eerder verklaarde intensief karate te hebben beoefend. Wat betreft de vluchtelingenkaart op naam van Q.(...) zoon van A.(...) J.(...) geboren op 31 december 1996 die de uwe zou zijn, moet erop worden gewezen dat deze kaart zowel een afwijkende naam als een andere geboortedatum vermeldt in vergelijking met de identiteitsgegevens die u hier in België hebt opgegeven. U werd namelijk geregistreerd als K.(...), A.(...) Q.(...) geboren op 01 januari 1995. Ook dit noopt alweer niet tot een herstel van uw teloorgegane geloofwaardigheid.

Volledigheidshalve wordt aangestipt dat waar uw advocaat in zijn beroepsschrift aanhaalt dat u onmogelijk kunt terugkeren naar Pakistan, gelet op de zeer precaire situatie van Afghaanse vluchtelingen in dat land en de problemen die u in Pakistan kende wegens een verboden liefdesrelatie, moet opgemerkt worden dat van u niet verlangd wordt dat u zich terug naar Pakistan zou begeven. Uw verzoek om internationale bescherming wordt beoordeeld ten opzichte van het land waarvan u verklaart de nationaliteit te bezitten, namelijk Afghanistan. De problematische situatie van Afghaanse vluchtelingen in Pakistan vormt derhalve geen nieuw element dat de kans groter zou maken dat u voor internationale bescherming in aanmerking zou komen. Uw verklaringen over de verboden liefdesrelatie werden hierboven reeds besproken."

Waar verzoeker nog wijst op de samenwerkingsplicht, benadrukt de Raad dat de bewijslast vervat in artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet, in beginsel bij de verzoeker zelf rust. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de verzoeker op te vullen. Verzoeker erkent dat de samenwerkingsplicht in dit artikel geen synoniem van "gedeelde bewijslast" is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd.

Waar verzoeker nog verwijst naar het voordeel van de twijfel, benadrukt de Raad dat verzoeker de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten dient te weerleggen. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, volstaat hiertoe niet.

Daargelaten de vaststelling dat een beoordeling ten opzichte van Pakistan zich niet opdringt en het feit dat verzoeker zich schuldig zou voelen over het feit dat hij hierover heeft gelogen in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, werpen dergelijke argumenten geen ander licht op de beoordeling in de bestreden beslissing. Verzoekers verdere uiteenzetting in het verzoekschrift vormt in wezen een herhaling of een verderzetting van een relaas waarvan reeds is komen vast te staan dat dit ongeloofwaardig is. Verzoekers toelichting dat de bestreden beslissing zijn persoonlijke problemen onderschat, omdat hij het risico loopt op een ontvoering of een afrekening, na een jarenlange afwezigheid, waarbij hij bij terugkeer de aandacht zal trekken van de plaatselijke bevolking met alle behorende risico's, blijft beperkt tot een blote bewering.

De Raad is aldus van oordeel dat noch verzoekers verblijf in Pakistan, noch de stukken die hij heeft neergelegd in het kader van huidig verzoek nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.4. De Raad is van oordeel dat het verzoekschrift geen grieven bevat dat er nieuw element is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Verzoeker laat de motivering van de bestreden beslissing op dit punt ongemoeid, zodat deze bij gebrek aan dienstig verweer integraal wordt overgenomen en als hier hernomen wordt beschouwd.

2.5. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er *in casu* geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Voorts heeft de commissaris-generaal in overeenstemming met artikel 57/6/2, § 2, van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze geoordeeld dat een terugkeerbesluit niet leidt tot refoulement. Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

2.6. De Raad kan de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend drieëntwintig door:

S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DEWEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP